

въ ушытъ на народа. Глухо шепнахъ са подигна между калугеритѣ. Народътъ осѣщаше нуждата на отмъстването но искаше да си отмъсти съ достоѣне.

— Родриго де Валеро забрави ли невздръжния си мнѣлъ животъ; рече проповѣдникътъ язвително.

— Родриго са покая, и Богъ го прости, пое старецътъ; но вый съзнавате злото, но постоянствовате въ него. Внимавайте; Богъ е длготърпѣливъ нѣкога, но наказва винаги. Ще идете слѣдователно тамъ, « дѣто е плачътъ и скърцането на жѣбытъ. »

— Виното и женитѣ не правѣтъ никога челоуѣцитѣ еретицы, рекохъ калугеритѣ; пѣкълътъ е за еретицытъ.

— Идѣте, извика Валеро, « вѣроломны стражи на закона Христовъ, вый които имате сърце изпълнено съ грабежи и съ мръсности, идѣте да стрижете овцытъ, които добрыйтъ пастырь носѣше на раменѣтъ си, за да са обогатите отъ вълната имъ. Идѣте, ехидны! да смучите въ тъмно кръвта на потѣялытъ въ сѣнь.

— Лудыйтъ е поуменъ отъ сичкы ни, рѣкохъ нѣкои.

— Калугеритѣ сж пиены рѣкохъ други. Да си идемы.

Като са разиде народътъ заминѣхъ си и калугеритѣ. Голѣмъ шумъ са подигна между множеството по улицытъ. Часътъ по два народътъ са стичаше къмъ мегдана на инквизиціята, и въ него много челоуѣцы са виждахъ които вървѣхъ скупомъ и които са споразумѣвахъ съ погѣды. А нѣкои като са срѣщахъ разтѣнявахъ помѣжду си думытъ « Богъ и свободатата. » Тѣ сичкытъ принадлежахъ на съзаклятieto. Въ сѣщото време наченъ са шедствието отъ палата на инквизиціята. Палачытъ отваряхъ пѣтъ.

Найнапрѣдъ вървѣше единъ доминиканецъ който държеше голѣмъ бѣлъ кръстъ, който бѣше знамето на ордену му, подиръ него вървѣхъ сичкытъ доминиканцы облечены